

ПРЪЗЪ ЛЪТОТО.

вгустъ мѣсецъ. Въ градината, гдѣ прѣзъ горещий юлски день, дѣцата търсиха прохлада, дърветата навели клоне, от- трупани съ сочни плодове.

— Ей крушитѣ пожълтѣли вече, — извика радостно Пенка и плесна ржцѣ.

— Я поглежъ пъкъ ябълкитѣ, какъ сж се зачер- вили, — добави Милко и завчасъ се покатери по дървото.

— Едничка, батьо; моля ти се, само едничка ми пустни! — се замоли отдолу тя.

— Не едничка, а много, — колко искашъ. Дръжъ кърпичката си, азъ ще пускамъ.

И смѣхъ, радостъ и пѣсни, оглушиха завчасъ цѣ- лата градина.

